

MdR, Jazzgeschiedenis 606. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 16:
pianisten, deel 2.

De Bebop-pianist par excellence was Earl Powell, genoemd Bud,
27 september 1924/1 augustus 1966, NYC. In deze geschiedenis
hebben we hem heel veel gehoord, opnamen van 1942 al toen hij
in de big band en het sextet van Cootie Williams speelde.
Twee stukken uit 1955 nu, allebei NYC voor Verve: ⁴Eerste van
13 januari met George Duvivier-bas en Art Taylor-drums. Van Don
Raye en Gene DePaul "Star eyes".

plaat 1 Bud Powell: Star Eyes (Raye, DePaul)
1/2 - 3:30 - Verve MGV-8301

"Star eyes" van 13 januari. George Duvivier-bas, Art Taylor-
drums. Nu van 27 april met Percy Heath-bas en Kenny Clarke-
drums, Bud Powell's eigen compositie "Dance of the infidels".

zelfde Bud Powell: Dance of the infidels (Bud Powell)
2/4 - 2:16 - idem

"Dance of the infidels", Verve, NYC, 27 april 1955, met Bud
Powell-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums. Die kort
daarop voorgoed naar Parijs vertrok, Powell volgde hem in '59.
De belangrijkste pianist-in-opkomst in de periode '53/'58, was
William John Evans. Bill Evans, geboren Plainfield, NJ, 16 augus-
tus 1929, overleden in NYC 15 september 1980 aan de verlaatte
gevolgen van drug-gebruik. Tijdens zijn muziekstudie haalde
hij een graad aan de Southeastern Louisiana University, ontdekte
vlakbij in New Orleans gitarist Mundell Lowe, ging met hem en
bassist Red Mitchell spelen. Later bij de Jerry Wald Band,
Tony Scott en George Russell. In 1956 maakte hij zijn eerste LP,
met trio, in '58 speelde hij een tijd bij Miles Davis. Verfijn-
de harmoniën zouden de kern van zijn spel gaan vormen, hier
horen we hem opweg naar zijn muziek van de jaren zestig.
Voor Riverside in NYC, 18 en/of 27 september 1956 met Teddy
Kotick-bas, Paul Motian-drums, Bill Evans' eigen compositie
"Displacement".

plaat 2 Bill Evans: Displacement (Bill Evans)
1/laatste - 2:34 - Riverside RLP 12-223

"Displacement" van Bill Evans. Hij hield er in de jaren vijftig van af en toe heel korte solo-stukjes te spelen. Zoals Duke Ellington's "I got it bad and that ain't good".

zelfde

Bill Evans: I got it bad (Duke Ellington)
1/3 - 1:37 - idem

"I got it bad and that ain't good". 18 en/of 27 september 1956 voor Riverside in NYC, het ~~stukje~~ ^{voor} stukje met Teddy Kotick-bas, Paul Motian-drums. Nu van 15 december 1958, zelfde platenfirma, zelfde locatie ^{met} met Sam Jones-bas, Philly Joe Jones-drums; van Sonny Rollins: "Oleo".

plaat 3

Bill Evans: Oleo (Sonny Rollins)
2/voorlaatst - 4:07 - Milestone M-47024

"Oleo", Bill Evans-piano, Sam Jones-bas, Philly Joe Jones-drums. Voor Riverside, NYC, 15 december 1958. Hank Jones, de oudste, Vicksburgh, MISS, 31 augustus 1918, van de Jones Brothers. De middelste was trompettist/componist Thad (1923-1968), de jongste drummer Elvin, geboren 1926, die in het John Coltrane Quartet speelde. Hank Jones maakte weinig eigen platen, des te meer met anderen, we hoorden hem vaak. Daarom nu alleen zijn verijd spel in "Ain't we got fun".

plaatje 4

Hank Jones: Ain't we got fun (Kahn,Egan,Whiting)
1/1 - 2:38 - Fontana 862 106 TR

"Ain't we got fun" van Richard Whiting. Hank Jones-piano, Milt Hinton-bas, Osie Johnson-drums, 16 april 1956 voor Epic in NYC. Tenslotte weer zo'n pianist die het nooit echt maakte. Duidelijk beïnvloed door Bud Powell, tot met met zijn drug-gebruik. Sylvester Elmo Hope werd geboren en overleed in NYC: 27 juni 1923-19 mei 1967. Na R & B-werk kwam hij in '54 naar New York, raakte er al gauw zijn 'cabaret card' kwijt, de vergunning die je van de stad als musicus moet hebben om te spelen in openbare gelegenheden waar alcohol geschonken werd: kroeg, jazzclub, het werkterrein toen. Want van concerten kon je niet bestaan. Billie Holiday was ook een slachtoffer van het systeem, want die 'cabaret card' kreeg je vrijwel nooit terug. Hij is inmiddels allang afgeschaffd. Hope speelde in '57 met Chet Baker, ging in '59 naar LA, kwam in '61 naar New York terug en deed bijna niets tot zijn dood.

Ik zocht twee fraaie stukken van hem uit. Pianist Elmo Hope met bassist Percy Heath en drummer Philly Joe Jones voor Blue Note in Hackensack, NJ, 18 juni 1953. Van Gus Arnheim "Sweet and lovely".

CD Elmo Hope: Sweet and lovely (Arnheim, Tobias)
4 - 2:56 - Blue Note CDP7 84438 2

"Sweet and lovely". Als afsluiting een eigen stuk van Elmo Hope: "Hot sauce".

zelfde Elmo Hope: Hot sauce (Elmo Hope)
6 - 3:50 - idem

"Hot sauce". Elmo Hope-piano, Percy Heath-bas, Philly Joe Jones-drums. 18 juni 1953 voor Blue Note in Hackensack, NJ - heruitgave op Blue Note CD 'Elmo Hope Trio & Quintet'.

Volgende keer o.a. Hampton Hawes en George Wallington, dit was Jazzgeschiedenis 606, MdR.

0 0 0 0 0